

László Zsolt

Hajnal a mélyben

Hajnalkának

Tetten értek a tegnapok
és szükségből rogyaszt a „mánk”...
Ízzik az újra kelő nap
mint forró olajban a fánk
Menekül mélyben az árnyék
Dér-tüdővel fújtat a völgy
Mint vándor haza találnék
ha bírna még az ízes föld –
Voltál nélkülem üres templom
és zaggal telt tanácsterem
Voltál nekem tar kunhalom
angyal-arcú bogáncstetem
Hízalt sokáig az a fény
amit a sötétség teremt
Nosztalgikus Európát
ötletelt ki fegyenc-fejem –
Körbe fúj a bőrtorkú szél
Ha voltam itt vagyok talán
sárkányt eregető „balfék”
Jussom a keresztes magány –
Hiszek térded porcaiban
Hiszek elveszni már benned
Gerinced íveiben már
hegyek nyájai legelnek
Diót törve asztalomon
eloltja magát a gyertya
100 W-os égőmről az EON.
számláit simlizve írja...
Szeretném ha szülne nekem
kicsi szőke lányt a tested
de modern háztartásunkban
minden tündérség kifakulna –
Mentem volna „új-magyarnak”
Barguzin Don Arad után...
Éjfélkor csöngettem mindig
a bejáratok ajtaján –
TESCO-s matricát ajánlva
holnap már jó lesz eltűnni
a seropram mocsarában...
Az erdők nevelt vadjukként
sérülten is visszahívnak

proletár-polgár múltammal
1956...1968...1998...és a többi
sem zavarva ejt magába
csillagainkat elúlv
a hajnal Hajnal a mélyben!...

**

Csontunkban a velő vacog
Te vagy fönt és én vagyok lent
Paneljeink kockáiban
az összes rokon idegen –
Ha találtam földben magot
már hagyom hogy másnak nőjön
Ízzik az újra kelő nap
mint forró olajban a fánk
Halálig foglak ölelni...
Csak a mélység néz vissza ránk –